

κεφαλῆς τοῦ πίνακος, πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν δεκαδάρχων, εὐρίσκεται ἀριθμός τις ἐπισήμων προαύπων, τὸν τίτλον φερόντων τῶν προστατῶν ἢ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πόλεως (patroni civitatis), καὶ καθ' ὅλας τὰς ἄλλας ἰσοπόλεις ὑπαρχόντων, δύο εἰδὼν μάλιστα διαφόρων. Οἱ μὲν ἦσαν ἀρχαῖοι ὑπάλληλοι ἐν τιμῇ διαδραμόντες τὸν κύκλον τῶν δημοτικῶν ἀξιωμάτων, ὑπάρξαντες δὲ πολλάκις δεκάδραχοι ἢ *κινκηνάριοι* εἶχον προσελεύσει κατὰ τὰς θέσεις ταύτας τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν τῆς μικρᾶς δὲ πόλεως μὴ ἔχουσας πλέον ἀξιώματα νὰ δώσῃ αὐτοῖς τοῖς ἀπενέμετο ὁ τίτλος οὗτος τοῦ patronus, μεθ' ὃν οὐδεὶς ἄλλος ὑπῆρχε, καὶ ὅστις ἐποίει αὐτοῦς ἀναμνηρόρηστος τοὺς πρώτους τῆς ἑαυτῶν χώρας. Οἱ δ' ἄλλοι μεμακρυσμένως μᾶλλον σχέσεις εἶχον μετὰ τῆς ἰσοπόλεως, ἀλλ' ἦσαν ἐπιβροῆς πρόσωπα, τῷ αὐτοκράτορι προσεγγίζοντα, δυνάμενα δὲ ἐν σπουδαίαις ὑποθέσεσι χρῆσιμα κατὰ πολὺ νὰ φανῶσιν· ἀντεπροσώπευον, οὕτως εἰπεῖν, παρὰ τῇ κεντρικῇ ἐξουσίᾳ τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως, ὁσάκις ταῦτα ἠπειλοῦντο, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ τῶν πρὸ αὐτῶν ἐλπίζομένων ὑπηρεσιῶν, ἐπλήρουν αὐτοὺς τιμῶν ἐκ προτέρου, τὸ δ' ὀνομάζον αὐτοὺς ψήφισμα συνετάττετο διὰ τῶν κολακευτικωτέρων ἐκφράσεων, πρεσβεία δὲ τις ἐπίσημος ἀπεστέλλετο ἐπιφορτισμένη νὰ τοῖς ἐγχειρίσῃ αὐτὸ καὶ νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν ἐν τῷ οἴκῳ τῶν χάραξιν τοῦ (1).

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

Κ. Ι. ΠΑΡΗΛΟΓΟΙΣ.

ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alexandre Dumas.)

Ἐγνώρισα — ἐξαίρεσι τῆς κλοπῆς καὶ τῆς δολοφονίας — τὸν τύπον τοῦ κόμητος Ὁρατίου τοῦ μυθιστορηματό μου, ἡ Παυλίνα. Ἦτο δ' οὗτος τριακοντούτης, ὠχρὸς, λεπτὸς, κατεχόμενος ὑπὸ

μικροῦ νευρικοῦ βηχὸς, αὐξανομένου ὁσάκις ἤσθανετο οἰανδήποτε συγκίνησιν. Ἦς τινος ὁ βῆξ ἐκεῖνος, ἐν τέλει, ἦτο τὸ μόνον ἐξωτερικὸν σημεῖον. Ἦτο, κατὰ τὸν καθημερινόν του βίον, φιλήδονος ὡς ἀνατολίτης, καὶ ἡδυπαθὴς ὡς συβαρίτης· ἀλλὰ κατ' ἐξαίρετικάς περιστάσεις, ἐγκρατὴς καὶ σκληρὸς ὡς ποιμὴν τῆς Σαβίνης, μὴ εὐρίσκων οὐδέποτε ἀρκούντως μαλακὰ προσκεφάλαια, ἀνάκλιντρα ἀρκούντως ἐλαστικά, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ καπνίσῃ τὸν ναργιλὲν ἐν τῇ αἰθούσῃ μου, καὶ μ' ὅλα ταῦτα διανύων μιᾷ ὁρμῇ πεντήκοντα λεύγας ἀπὸ βυτῆρος, κατακλινόμενος ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς γῆς, ἀψηφῶν τὸν τε καύσωνα καὶ τὸ ψύχος, ὡς ἂν οὐδεμίαν ἐπὶ ῥοίαν εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ τε καύσων καὶ τὸ ψύχος· τέλος, εἶχε, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐκτὸς τοῦ ἐγκλήματος, τὸ παρὰδοχὸν ἐκεῖνο σύνθεμα τῶν ὑπερβολῶν, ὅπερ ἐπειράθην νὰ ζωγραφίσω ἐν τῷ συζύγῳ τῆς Παυλίνης — καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν δύναμαι ν' ἀποσιωπήσω ὅτι δὲν ἦτο οὐδ' ἔμπορος τῶν μαύρων, ὡς ὁ ἱάκωβος Μυνιέ, ἡ πειρατὴς ὡς ὁ Λάρας.

Σπανίως ἤκουες αὐτὸν ὁμιλοῦντα περὶ ἠθικῆς ἢ φιλοσοφίας. Ἐλεγεν ὅτι ταῦτα τὸν ἐστενοχόρουν, καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐφοβείτο ἢ τὴν ἀνίαν. Ὅτε δὲ ἡ ἀσθένεια αὕτη, ἣν ὠνόμαζε καρκίνον, κατελάμβανεν αὐτὸν, ἀλλαγὴν ἔκαμνε ἀπὸ τοῦ καπνοῦ εἰς τ' ὄπιον, καὶ, ὁσάκις τ' ὄπιον ἀνεπαρκὲς ἐφαίνετο, προσέφευγεν εἰς τὸ hachieh. Τότε, ἐπὶ ὀκτὼ, δέκα, δεκαπέντε ἡμέρας, ἐναρκοῦτο ὡς ὄφις καταπίπτων, φυλαττόμενος ὑπὸ ἐνὸς ὑπηρετοῦ· εἶτα διελθούσης τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀνεφαίνετο ἰαθεὶς, στιγμιαίως τοῦλάχιστον ἐκ τῆς ἀνίας τοῦ.

Κατὰ διαφόρους περιστάσεις, προσεπάθησα νὰ κατορθώσω αὐτὸν ν' ἀποφανθῇ ἐὰν ἐπίστευεν ἢ ὄχι εἰς τὸν θεόν, πλὴν ἀνωφελῶς.

— Τί μέλλει αὐτῷ, μεγάλῳ, αἰωνίῳ, παντοδυνάμῳ ὄντι, ὡς λέγεται, ἐὰν πιστεύω ἢ ὄχι εἰς αὐτόν; Ἡ πίστις μου ἄρ' ἔγε, θὰ καθίστα αὐτὸν παντοδυναμώτερον; ἢ ἡ ἀμφισβολία μου ἦτονον ἰσχυρόν;

Οὐδέποτε ὠμίλει περὶ τοῦ παρελθόντος. Ἦθελεν εἶπῃ τις, ὅτι δι' ὀλεθρίους λόγους, εἶχε παύσει τὴν μετ' αὐτοῦ φιλίαν, καὶ καθ' ὅσον ἡδύνατο προσεπάθει νὰ διασκεδάσῃ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος τῆς μνήμης του. Ἐὰν δὲ ποτε ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὁδόντων διεξέφευγε λέξις περὶ τοῦ παρελθόντος, ἐφαίνετο διὰ τοὺς ἀκούοντας αὐτόν, λέξις ἀπροσδόκητος, καὶ πάντες ἐσκήρτων

(1) Εὐρέθην ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ πλακῶν χαλκοῦ, ψήφισμα τῆς μικρᾶς πόλεως τοῦ Φερέντου, ὀνομαζούσης ἑαυτῆς patronum τὸν Πομπώνιον Βάσσον, καὶ ἴσως εἶναι τὸ ἀντίτυπον τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Βάσσου τεθέν. Ἄλλως τε οἱ patroni οὗτοι δὲν ἦσαν πάντοτε μεγάλα πρόσωπα. Αἱ μεγάλα πόλεις ἐξέλεγον γερουσιαστὰς καὶ ὑπατικούς, αἱ μικρότεροι δὲ ἤρχοντο λαμβάνουσαι χιλιάρχους ἢ ἐπὶ ἑλάσσονας. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις παραδείγματα, ὅτι καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ περιεβλήθησαν τὸ ἀξίωμα τοῦτο.

ἀκροαζόμενοι αὐτήν, καθότι ἡ λέξις ἐκείνη ἀπα-
καλυπτε μίαν ἐκείνων τῶν ἐξαιρετικῶν ὑπάρξεων,
αἵτινες ἐνέπνευσαν τῷ μὲν Βύρωνι τὸ θέμα τοῦ
Παιρατοῦ, τῷ δὲ Καρόλῳ Νοδιέρῳ τὸν μῦθον τοῦ
Ἰωάννου Σδόγαρ.

Κατὰ χειμερινήν τινα ἐσπέραν ἦλθε παρ' ἐμοὶ
νὰ πῆ κυμβὴν τεῖρου, καὶ ἐν ᾧ ἐκάπνιζε σιγάρα
ἐκ τουρκικοῦ καπνοῦ, καθήμενος ἐν ἀνέσει ἐπὶ
ἀνγκλίντρον μαλακωτάτου, παρκατηρῶν τοὺς κύ-
κλους τοῦ καπνοῦ ἀναβαίνοντας πρὸς τὴν ὀροφήν.

— Ἦλθον πρὸς ἐπίσκεψίν σας χθές, μοι εἶπε,
ποῦ ἦσθε;

— Ἦμην εἰς κυνήγιον εἰς Villers—Cotterets.

— Δὲν εἶναι ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς σας αὐτός;

— Ναι, ἐκεῖ εὐρίσκονται οἱ ἀρχαιότεροί μου
φίλοι.

— Καὶ τί ἐκάμετε εἰς τὸ κυνήγιόν σας;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐπετύχουμεν. Ὁ Ταμβῶ
ἐξίχνισσε δύο δορκάδας.

— Τίς αὐτός ὁ Ταμβῶ;

— Ὁ κύων τοῦ Ἰουλίου Δουῆ, περὶ οὗ πρὸ ἐλ-
γίου σὰς ὠμίουν. . . . Ὁ Ταμβῶ ἐξίχνισσε δύο
δορκάδας ἀπὸ μίαν βάτον, καὶ τὰς ἐφόνευσεν διὰ
τῶν δύο μου βολῶν.

— Τὸ αὐτὸ κλέγω ἐπραῖα ἐπὶ δύο ἐλεφάντων,
ἀντεῖπεν ἀκηδῶς πῶς ὁ Ὁράτιος, πέμπων νέον
νεφίδιον καπνοῦ πρὸς τὴν ὀροφήν.

— Τί; ἡρώτησα.

— Προσθέτω ὅτι ἡμέραν τινα, κυνηγῶν εἰς
Κεϋλάνην, τὸ αὐτὸ κτύπημα ἐπέφερον ἐπὶ τοῦ
ἄρσενος καὶ θήλεος ἐλεφάντος, ὧν τινων εἶχον φρο-
νεύσαι τὸ ἐλεφαντίσιον.

— Λοιπὸν ἦσθε εἰς Κεϋλάνην;

— Μάλιστα. — Κατὰ ποίαν ἐποχὴν; — Ἐν
ἔτει 1820.

— Ποίαν ἡλικίαν εἶχατε;

— Πᾶ! δεκαοκτὼ, εἰκοσι, εἰκοσιδύο ἐτῶν. . .
δὲν ἐνθυμούμαι ἤτο καιρὸς τῆς νεαρᾶς μου ζωῆς.

— Αἰσθάνεσθε ἀποτροπὴν τινα διαγούμενός
μοι ἐν ἐκ τῶν κυνηγιῶν σας;

— Οὐδεμίαν. . . τὸ ποῖον; — Ὅποιον ἐπιθυ-
μεῖτε. — Ἐκ μόνον πολλὰ.

— Ἐστὼ λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὑπαίνεττεσθε
πρὸ ἐλγίου. — Εὐχαρίστως.

Καὶ πᾶρκατα, βραδέως, ἀκηδῶς, διὰ τῆς μο-
νοτόνου φωνῆς καὶ σχεδὸν ἀνευ τονισμοῦ, ἥτις ἦν
οἰκεία αὐτῷ ὁσάκις οὐδεμία συγκίνησις ἐτάρατ-
τεν αὐτόν, ἤρξατο ὡδὲ πῶς:

— Εἶχον φθάσει εἰς Κεϋλάνην πρὸ πριῶν μη-
νῶν.

— Καὶ τί διάβολον ὑπῆγάτε νὰ κάμντε εἰς
Κεϋλάνην;

— ὦ! Τοῦτο ποσῶς δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, σὰς
βεβαιῶ. Ὑποθέσατε ὅτι ὑπῆγον ἐκεῖ πρὸς ἀλλείαν
μαργαριτῶν.

— Ἐχέτε ἕνα εἰς τὸ περιλαίμιόν σας, ὅστις
λίαν ὠραῖός μοι φαίνεται συλλεγείς ἐκεῖθεν.

— Ναι, εἶναι ὁ ὠραιότερος, ὃν εἶδον εἰς Πα-
ρισίους. Ὁ Jauisset ἐξετίμησεν αὐτὸν τριάκοντα
χιλιάδας φράγκων, ὁ Μαρλὲ, τριάκοντα δύο, ὁ
δὲ Troment-Meurice, εἰλικρινῶς ἀποφανθεῖς,
μοι εἶπεν ὅτι ἦτο ἀνεκτίμητος. Χθὲς ὁ ὑπὲρ-
της μου, σαρῶνων τὸν θάλαμόν μου, εἶχε ξίψει
αὐτὸν μετὰ τῶν ἀποσαρωμάτων ἐπέπληξα αὐ-
τὸν διὰ τὴν ἀμέλειάν του — ὅχι τόσον αὐστηρῶς,
γνωρίζεις πῶς ἐπιπλήττω — παρενοχλήθη ὡς φαί-
νεται. « Καὶ καλὰ, προσέθηκεν, ἂν ἔχασα τὸν
μαργαρίτην σας, αὐθέντα, δύνασθε νὰ μοῦ τὸν
κρατήσητε ἀπὸ τὸν μισθόν μου. » Μετὰ μίαν δὲ
ὥραν μοι τὸν ἐπανέφεραν, εὐρὼν αὐτὸν ἐντὸς τῆς
στάκτης τῆς ἐστίας. Ἐδῶκα εἰς αὐτὸν ἑκατὸν
λουδοβίκια, καὶ ὅμως δὲν ἐνόησε ποσῶς τὴν αἰ-
τίαν!

Εἶχον ὑπάγει λοιπὸν εἰς Κεϋλάνην πρὸς ἀλλείαν
μαργαριτῶν. Πρὸ τριῶν δὲ μηνῶν εὐρισκόμενος
ἐκεῖ, κατῴκουν εἰς Meusion-House, ἐπὶ τῆς ὀ-
χθῆς τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης θαλάσσης ἐν ᾗ
ἐκβάλλει ὁ Γάγγης. Ὅποτεν τυχὸν ὑπάγντε εἰς
Κεϋλάνην, κατοικήσατε ἐκεῖ, καθότι τὸ μέρος
ἐκεῖνο εἶναι τὸ θελητικώτερον ὅπερ δύναται τις
νὰ ἴδῃ εἰς τὴν οἰκουμένην ἅπασαν.

Ἠμέραν τινα, εἰς τῶν φίλων μου, ἀνεψιὸς ἢ
ἐπιτροπευόμενος — δὲν ἐνθυμούμαι ἐπακριβῶς πλέ-
ον — τοῦ σὺρ Ροβέρτου Peel, εἰσῆλθεν εἰς τὸν
θάλαμόν μου, ἐν ᾧ ἐγὼ διεσκέδαζον παρκατηρῶν
ἀπὸ τῆς κλίνης μου τὰ πέριξ τῆς χώρας διὰ τοῦ
ἡνεωγμένου παραθύρου.

— Ὡς φαίνεται, ἀγαπάτε λίαν τὸν ὀριζόντιον
βίον; — Εἶναι ὁ καλλίτερος.

— Κατὰ τὴν γνώμην σας.

— Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ θεοῦ αὐ-
τοῦ, ὑποθέτω τις ὅτι ὁ θεὸς ἐνασχολεῖται περὶ
τὰ τοιαῦτα. Καὶ ἰδοὺ. Τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μας
μόλις διέρχεται ὀρθιον, καὶ ἅπας ὁ θάνατος ἡμῶν
διέρχεται πλαγιασμένος. Καλὸν ὅθεν νὰ συνηθίζη-
ται, διὰ τοῦ μέσου δι' οὗ εὐρίσκεται τις ἐν τῇ
κλίνῃ του, εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν θέλει εὐρεθῇ ἐν

τῷ τάφῳ . . . Δύναμι νὰ ἐξακολουθήσω ;

— Ναί. — Πλὴν σὰς εἰδοποιῶ — δὲν εἶναι δυσάρεστον τὸ πρᾶγμα, ἐννοήσατε αὐτὸ καλῶς — σὰς εἰδοποιῶ, λέγω, ὅτι, ἐν μὲ διακόπτητε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, θὰ παραταθῇ εἰς μᾶκρος.

— Τόσον τὸ καλλίτερον. — Τότε δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τελειώσω σήμερον.

— Ἐστῶ, θέλετε τελειώσαι αὔριον.

— Αὔριον ! τίς οἶδε ποῦ θέλω εὐρίσκεσθαι αὔριον ; Ὁ Ταῦμάρδος ἐπιθυμεῖ ἀφεύκτως νὰ μὲ συμπεριλάβῃ εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλον. — Καί ;

— Καὶ ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ὑπάγω. Γνωρίζετε ὅτι εἶμαι ἐμμανὴς κυνηγός ;

— Ὅχι δὲν ἐγνώριζον τοῦτο ποσῶς. Δις ἢ τρεῖς σὰς ἐπρότεινα νὰ ἔλθητε μετ' ἐμοῦ εἰς κυνήγιον, καὶ ἀπεποιήθητε.

— Διότι μικροῦ λόγου ἄξια τὰ κυνήγιά σας, εἰς Γαλλίαν.

— Σημειώσατε πλὴν, ὅτι ὑμεῖς αὐτοὶ ταύτην τὴν φορὰν διακόπτεσθε. — Ἀληθῶς ;

— Ἐλέγετε ὅτι μεγάλην εἶχετε ἐπιθυμίαν νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασιν τοῦ Ταῦμάρδου, ὡς ἐμμανὴς κυνηγός. — Ναί.

— Καὶ λοιπὸν κατὰ πόσον ἡ πρότασις τοῦ ἐνδόξου πλοιάρχου τοῦ δικρότου θωπεύει τὰς κυνηγετικὰς σας ὁρμάς ;

— Ἰδού, ἐρόνευσα ἐλέφαντας ἐν Κεϋλάνη, λέοντας ἐν Ἀφρικῇ, τίγρεις ἐν ταῖς Ἰνδίαῖς, ἵπποποτάμους ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἀλλὰς ἐν Νορβεγίᾳ, μελαινὰς ἄρκτους ἐν Ρωσσίᾳ. Ὡς ἐκ τούτου ἐπεθύμουν τὰ μέγιστα νὰ φονεύσω λευκὰς ἄρκτους ἐν Σπιτζβέργῃ.

Δὲν ὑπάρχουσι πλέον. — Πῶς, δὲν ὑπάρχουσι πλέον ;

— Ὅχι. οἱ ὁδοιπόροι κατέρπαγον ἀπάσας.

— Τότε, δὲν θέλω ὑπάγει πλέον εἰς Σπιτζβέργην ἐπεχειροῦν τὸ ταξεῖδιον τοῦτο διὰ ταύτην καὶ μόνην τὴν αἰτίαν.

— Ἀρά γε δὲν σὰς εὐχαριστεῖ νὰ ἐπανέλθῃτε εἰς τοὺς ἐλέφαντάς σας ;

— Αἱ ἀγαπητέ μοι, δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμῃ... σὰς εἶπον ὅτι εἶναι μακρολογία. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ σὰς περιγράψω τὰς λεπτομερεῖας τῶν τοποθεσιῶν ἄνευ τούτου, πάντες γνωρίζουσι τὴν μεγαλουργὸν φαντασίαν ὑμῶν, ὥστε ἤθελον εἶπει ὅτι ἐφεύρατε τὰ κυνήγιά μου, ὡς ἐπενεόηκατε τὰ μυθιστορήματά σας.

— Ὅ,τι καὶ ἂν πράξητε καὶ ὅ,τι ἂν πράξω, πάντατε οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχωσι νὰ προσθέσωσι τί

ὅθεν μὴ προκαταλαμβάνεσθε διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα.

— Ἐλέγον λοιπὸν, ὅτι εἰς τῶν φίλων μου, οἱ sir Williams . . . Βεβαίως δὲν ἔχετε τὴν ἀπικίτησιν νὰ γνωρίσητε τὸ οἰκογενειακὸν του ὄνομα ; — Ὅχι, ἔχι, πρὸς Θεοῦ !

— Ὁ sir Williams εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον μου, ἐν ᾧ, πίνων τὸ αὐτοκρατορικὸν μου τέτον, ἐνησχολημένος ἤμην νὰ παρατηρῶ ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ θαλάμου, καρχαρίας παίζοντας μετ' τὸν ἄφρον τῆς θαλάσσης.

« — Ποῖος οὐριος ἄνεμος σὰς φέρει τόσον πρῶτῃ ῥώτῃ αὐτόν.

« — Εἰσθε κυνηγός ; — Ναί.

« — Θέλετε νὰ ἔλθῃτε αὔριον εἰς τὸ κυνήγιον μεθ' ἡμῶν ; — Εἰς πῶτον κυνήγιον ;

« — Εἰς τὸ κυνήγιον τῶν ἐλεφάντων. Ὁ Ὀράτιος διέκοψε τὴν διήγησιν.

— Εἶμαι μοναδικὸς ἄνθρωπος, μοι εἶπεν.

— Καλῶς.

— Ναί . . . Πρῶτον πάντων πρέπει νὰ μάθητέ τι, ὅπερ ἴσως δὲν γνωρίζετε καὶ τοῦτο ἵνα καλῶς μ' ἐννοήσητε.

— Εἰπέτε. — Εἶμαι δειλός.

— Ἥρχισα νὰ γελῶ.

— ὦ ! προσέθηκε, δὲν ὑπάρχει αἰτία οὐδεμίᾳ γέλωτος εἰς πᾶν ὅ,τι σὰς λέγω — Σεῖς δειλός ;

Ὁ Ὀράτιος εἶχε δύο ἢ τρεῖς μονομαχίας, προξενησάσας αἰσθησιν ἐνεκα τῆς ἀπαθοῦς γενναϊότητος καὶ τοῦ ἀτρομήτου θάρρους, ὅπερ ἔδειξε.

— Ναί, ὑπέλαβεν ἄλλ ὁμοῦ εἶμαι δειλὸς κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἑβρίκου Δ' ὅστις ἤρχιζεν, ὡς λέγει ὁ Tallemant de Reaux, νὰ ρυπαίνει τὰς περισκελίδας του, καὶ ὅστις ἀκολούθως ἐρύπαινε τὴν βίνα τῶν ἐχθρῶν του. Ἡ κρᾶσις μου εἶνε χολερική, καὶ ἔχω τὸ θάρρος τῶν τῆς κρᾶσεώς μου, τουτέστιν ἀρχίζω ἀμφιβάλλων, δισταζων, τρέμων, εἴτα αἰσχύνομαι διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου, κατόπιν τούτου τὸ ἡθικόν μου ἐπιπλήττει τὸ φυσικόν μου, ἀκολούθως ἡ ψυχὴ μου ὑπερισχύει τῆς δειλίας μου, καὶ τότε ἡ δειλία μου ἐκτελεῖ θαύματα ἀνδρείας, ἥτις κατανικᾷ τοὺς ἀνόητους, ἂν καὶ κατ' ἀρχὰς ἤμην δειλός, πλὴν τὴν δειλίαν ταύτην μόνον ἡ ψυχὴ μου τὴν γνωρίζει. . . . Καὶ τώρα ἐγώ . . .

— Καὶ τώρα σεῖς, τί ; — Ἥρχισα ν' ἀγριεύωμαι κατὰ τὸ σύνθετος διὰ τὴν πρότασιν καὶ νὰ ψιθυρίζω.

« — Εἰς κυνήγιον ἐλεφάντων ! Ναί . . . ἔχι . . .

Πόσον θέλει διαρκέσει; « — Ἐπτά ἢ ὀκτώ ἡμέρας...

« — Ἐπτά ἢ ὀκτώ ἡμέρας! ... Διάβολε! δὲν γνωρίζω ἐὰν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω.

« — Πά! ἀπεκριθῇ ὁ Williams, ἴδατε, σκέφθητε... ἔχετε καιρὸν ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς αὔριον.

Μοὶ ἐφάνη, ἀπὸ τὸν τονισμὸν τοῦ Ἀγγλοῦ ἀξιοματικοῦ — Ὁ σὶρ Williams ἦτο ἀξιοματικὸς τῶν καρδανοφόρων — ὅτι εἰσέδυτε μέχρι τοῦ βάρους τῆς καρδίας μου καὶ εἶδε πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ διατρέχον.

« — Ὄχι, ὄχι, ὑπέλαβον ζωηρῶς· δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ... ἔρχομαι... Καὶ ἔλαβον τὸ μανδύγιόν μου προσπαθὼν νὰ σπογγίσω τὸν ἰδρώτα, καλύψαντα τὸ μέτωπόν μου.

« — ἔχετε ὄπλα; ... μὲ ἠρώτησεν ὁ σὶρ Williams.

« — ἔχω καρβίναν διὰ βεβιασμένας καὶ ὁ ξείνος βολάς. « — Μονόκαννον ἢ δίκαννον;

« — Μονόκαννον. Ἐκτὸς δὲ ταύτης ἔχω καὶ τὸ κυνηγετικὸν πυροβόλον. « — Ποίας ὀλκῆς;

« — Ὀλκῆς τῶν δεκαῆξ. « — Ταῦτα πάντα ἀνεπαρκῆ.

« — Ἡ καρβίνα μου μοὶ εἶναι οἰκεία.

« — Προσλάβετε τὴν, ἐὰν θέλητε, ὡς τελευταῖον ὄπλον· ἀλλ' ὡς κύριον ὄπλον, ἐὰν θέλητε νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ, θὰ σᾶς ἐσυμβούλευον νὰ ἐκλέξετε ἄλλον σύντροφον διὰ τὸ κυνήγιον.

« — Καὶ διατί; — Διότι ἄλλως δὲν ἐγγυώμαι δι' ὑμᾶς.

« — ὦ! » Ἐστρίξα ῥῶδὴν τινα, ἵνα ἴδω εἰς ποῖον βαθμὸν συγκινήσεως ἡ φωνή μου ἔπαυσε νὰ ᾔναι ἀληθής.

« — ἔχετε ἀνάγκην, ἐξηκολούθησεν ὁ σὶρ Williams, τριῶν δικάνων καρβινῶν.

« — Καὶ πόθεν νὰ προμηθευθῶ ταύτας; — Θέλω σὰς τὰς δυνάμεις ἐγώ.

« — Ἀλλ' ἀγαπητέ μοι θὰ ὑπέκυπτον ὑπὸ τὸ βάρος παρομοίου πυροβολικοῦ.

« — Μὴ ἀνησυχεῖτε διὰ τοῦτο. — Πῶς;

« — Ἀρὰ γε νομίζετε ὅτι ὁ λευκὸς ἐγεννήθη νὰ φέρῃ τι ἐν ταῖς Ἰνδίαις; Τοῦτο εἶναι ἔργον ἰδίων τῶν μαύρων σκῶ. Προσλάβετε τοὺς πιστοτέρους σκᾶ, appros καὶ θέλουσι σᾶς δεῖξαι τὸν τρόπον νὰ τοὺς μεταχειρισθῆτε.

B.

« — Ἀνευ ἀδίκριτίας, ἠρώτησα διακόπτων ἐκ

νεοῦ τὸν ἀφηγητὴν, δύναμαι νὰ μάθω τί εἶναι οἱ appros;

« — Οἱ πιστοὶ μαύροι, οὗς οἱ ξένοι, εἴτε Γάλλοι, εἴτε Ὀλλανδοὶ, εἴτε Ἀγγλοὶ προσκολλῶσιν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν των.

« — ἔχει καλῶς, ἐξακολουθήσατε.

« — Καὶ δὲν σᾶς βαρύνει τοῦτο;

« — ὦ! τοῦναντίον, εὐρίσκω ὅτι ὁ πρόλογος βαίνει εἰς μικρὸς κατὰ τι.

« — Ὄχι δὲν εἶμαι τόσον σοφὸς ὅσον ὑμεῖς περὶ τὸ ἐκθέτειν. Ἄλλως τε, ἐὰν θέλητε νὰ σβύσητε τὸ φῶς, φυσησατε ἐπάνωθεν.

« — Ὄχι ποτῶς, ἀπαγε ἀγαπητέ μοι, θὰ ὁμοιάζον τὸν ἐπαρχιώτην τὸν στοιχηματίζοντα νὰ διέλθῃ γυμνοὺς ποσὶ τὴν μεγάλην δεξαμενὴν τοῦ Κεραμεικοῦ, πεπηγυῖαν οὖσαν.

« — Ναί· ὅστις ὅμως φθάσας κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, προὔτιμισε κάλλιον νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ νὰ διέλθῃ μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας. Ἀλλὰ ὑμεῖς δὲν ἐφθάσατε κατὰ τὸ μέσον πολλοῦ γε καὶ δεῖ!

« — Ἀδιάφορον, ἐξακολουθήσατε, ἐξακολουθήσατε.

« — Ἀφήσατέ με νὰ κάμω τὸ σιγάρων μου.

« — Ὁ ὀράτιος ἐστρίψε δραχμίδα καπνοῦ κιτρίνου καὶ εὐωδιάζοντος· ἐν τετραγώνῳ σιγαροχάρτου, ἔσκυψεν ἵνα θέσῃ αὐτὸ εἰς συνάφειαν μετὰ τῆς φλογὸς τοῦ κηρίου, ἐκάπνισεν, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι τὸ σιγάρων ἦτο ἀνημμένον, τρεῖς ἢ τέσσαρας πνοάς καπνοῦ, καὶ ἐξηκολούθησεν,

« — Ἡ συνέντευξις εἶχε δοθῇ διὰ τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ', κατὰ τὴν ἑκτὴν ὥραν. Εἰς Κεϋλάνην, ὁ φείλω νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀγαπητέ μοι, ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι ἀπελπιστικῆς ἀκριβεΐας· ἀνατέλλει κατὰ τὴν ἑκτὴν πρωϊνὴν ὥραν, καὶ δύει κατὰ τὴν ἑκτὴν ἑσπερινήν· οὐδέποτε ἐνωρίτερον, οὐδέποτε βραδύτερον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀνάπτει ὡς ἀστραπὴ καὶ σβύνει ἐπίσης. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ οὔτε ἡὼς οὔτε λυκαυγές.

Οὕτω λόγου χάριν ἐὰν περιδιαβάζητε εἰς Galeface — τὸ Corso τῆς πόλεως — ἐν τῷ μέσῳ συνδιαλέξεως ἀρχαμένης ἐν πλήρει ἡλίῳ, αἶφνης ἐπέρχεται τὸ σκότος· ἠρξίσατε ὁμιλᾶν ἐπαυγαζούσης τῆς ἡμέρας καὶ ἀποτελεῖσθε αὐτὴν ὅτε πλέον οὐδ' βραδεῖα ὑπάρχει. Ἦθελεν εἰπεῖ τις ὅτι ὁ Θεὸς ἐβαρύνθη σβύνει τὴν λυγχνίαν, καὶ τετέλεσται!

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς ἑξ ὥρας παρὰ δέκα λεπτά, ἤμην κατὰ πάντα ἑτοιμὸς· κατὰ δὲ τὰς πέντε ὥρας ἐκράζα τοὺς ὑπηρέτας μου, οἵτινες πᾶσαν εἰσήλθον καὶ μὲ ἐβοήθησαν νὰ ἐνδυσθῶ.

Εἰς τὰς Ἰνδίας οἱ ὑπρέται κατακλίνονται ὁλοένδυτοι ἐπὶ ψαθῶν, ἐντὸς τοῦ διαύλου, ἀνὰ μέσον τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας. Ἀρκεῖ νὰ κρατῇ τις αὐτοὺς, καὶ οὗτοι κινούμεντοι τὰ ὦτα εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἐμφανισθῶσιν.

Ὁ ἵππος, ἐπισαγμένος καὶ μετὰ τὴν ἀναγκαίαν πανοπλίαν δι' ὁδοπορίαν, ἐκβάλλει εἰς τὴν θύραν. Εἰς μὲν τῶν ἄρρως μου ἐκράτει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, οἱ δ' ἐπίλοιποι δύο ἐπερίμενον μετὰ τὰς χεῖρας κενὰς, τοῦ κυνηγετικοῦ μου ἐφοπλισμοῦ ὄντος· ἐτοίμου παρὰ τῷ σὺρ Williams.

Διεπεράσαμεν τὸ φρούριον, κατοικοῦμενον ὑπὸ τῶν λευκῶν ἐμπόρων — ἐχόντων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκεῖ τὰ ἐργαστήρια καὶ τὰ γραφεῖα τῶν — διήλθομεν ἀκολούθως ὑπὸ θόλον σχηματιζόμενον ὑπὸ τῶν ὀχυρωμάτων, παρεπορεύθημεν τοῦ λιμένος καὶ εἰσῆλθομεν εἰς Peltah.

Εἶναι ἡ πόλις, εἶναι τὸ Κολόμβον.

Τὸ Κολόμβον κατοικεῖται ὑπὸ τῶν μαύρων Singalis, ὑπὸ τῶν Μαλαβάρων καὶ τῶν Πορτογάλων. Θέλετε νὰ γνωρίσητε τί εἶναι πάντες οὗτοι, τί πράττουσι, πόθεν προέρχονται καὶ πῶς ἐνδύονται;

— Ναὶ μάλιστα, ἐπιθυμῶ νὰ τὸ γνωρίσω,

— Καλῶς, εἰς τρεῖς λέξεις θέλω σὰς εἶπει, καὶ θέλετε τοὺς γνωρίσει ὡς ἐὰν τοὺς εἶχετε ἰδῇ.

Οἱ μὲν Singalis εἶναι οἱ Ἰθαγενεῖς τοῦ τόπου, ἔποτελοῦντες πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐμπορικὴν τῶν ἁσίων τάξιν.

Οἱ δὲ Μαλαβάραι ἔρχονται καθ' ἕκαστον ἔτος μισθοῦμενοι νὰ καλλιεργήσωσι τὴν γῆν, ὡς ἀχθοφόροι καὶ σπανίως ὡς ὑπρέται τὴν αὐτὴν τέχνην μετέρχονται οἷον οἱ Κόρσοι, διαπερῶντες τὸν πορθμὸν τὸν διαχωρίζοντα αὐτοὺς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, πηγαίνοντες νὰ θερῶσιν εἰς Λούκκην, καὶ προσκομίζοντες οἰκαδε τὰ τρία τέταρτα τοῦ μισθοῦ τῶν.

Πληρώνουσι τοὺς Μαλαβάρους ἐπτὰ σολδίκα καθεκάστην, ἥτοι τρεῖς πέννας. Ἐξοδεύουσι δ' ἐξ αὐτῶν ἓν σολδίδιον, ἥτοι ἓν penny — διότι λογαριάζουσι δι' Ἀγγλικῶν χρημάτων ἢ Ἰνδικῶν — ἐξοδεύουσι δὲ ἓν σολδίδιον τὴν ἡμέραν ἀγοράζοντες ὀρύζιον καὶ ἐψήνοντες αὐτό· κατὰ δὲ πᾶσας τὰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, ἐναποταμιεύουσιν ἑξ ὀκτὼ σολδία, καὶ ὅταν συνάξωσι τέσσαρας ἢ πάντε λίβρας στερλίνας, ἐπαναλαμβάνουσιν οἰκαδε ἀγοράζοντες πλεῖθρον γῆς, καλλιεργοῦντες τὸ ὀρύζιον, καὶ οὕτω γινόμενοι ἰδιοκτῆται. Ἐπερχομένης δὲ τυχὸν συνταγματικῆς κυβερνήσεως, θέ-

λουσιν ἀναβῆ κατὰ μίαν βαθμίδα καὶ λάβωσι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλογέως,

Οἱ Πορτογάλλοι, τέλος, λογιζονται οἱ κύριοι τοῦ τόπου.

Οἱ Singalis φέρουσι ὡς ἐνδυμασίαν λευκὴν βέσταν, ἐπὶ δὲ τοῦ γυμνοῦ δέρματος τεμάχιον λευκοῦ ὑφάσματος, τυλισσόμενον περὶ τῆς ζώνης καὶ καταβαίνον μέχρι τῶν σφυρῶν.

Καὶ οἱ μὲν πλοῦστοι φέρουσι σκινδάλια, οἱ δὲ πτωχοὶ περιπατοῦσι γυμνόποδες.

Τὸ παραδοξότερον μέρος τῆς ἐνδυμασίας τῶν Singalis τυγχάνει ἡ διευθέτης τῆς κόμης. Ἐχουσιν αὐτὴν μακράν, ἀνεστραμμένην κατὰ τὸ σινικόν, ὡς τὴν τῶν γυναικῶν, περιστρεφόμενην ὀπισθεν ἐντὸς κοσύμβης (chignon) καὶ κεκρατημένην διὰ κτενίων ἐξ ὀστρακοδέρματος χελωνῆς, πρὸ τῶν ὀπιοίων, τὰ τῶν κυριῶν τῆς Σεβίλλης, εἰς κτένια μικροσκοπικά, διότι τὰ ὑψηλότερα θεωροῦνται καὶ κομψότερα.

Ὁ στολισμὸς οὗτος τῆς κόμης εἶναι εἶδος πεφόρου, ὃν πληρύνουσιν οἱ Singais, καὶ ἰδοὺ πῶς οἱ Πορτογάλλοι ἐμπορευόμενοι ἐν Σινικῇ καὶ ἐκεῖθεν μεταφέροντες φορτία ἐξ ὀστρακοδερμάτων χελωνῶν, εὗρον πρόσφορον μέσον ν' ἀναγκάσωσι τοὺς Singalis νὰ φορῶσι κτένια. Καὶ ἐδυσκολεύθησαν μὲν οὗτοι τὸ κατ' ἀρχὰς νὰ πράξωσι τοῦτο, ἀλλὰ τὴν σήμερον ἐσυνήθισαν εὐρίσκοντες τοῦτο εὐχάριστον.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς στολῆς συνίσταται ἐξ εἰδους στεφάνης χρυσεῆς, ἀργυρεῆς ἢ χαλκίνης, ἣν διαπερῶσιν εἰς τὸ κάτωθι χονδρὸν μέρος τοῦ ὠτίου, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἐπικρεμῶσι πᾶν εἶδος κροταλίων. Ὑπὸ τοιοῦτο ἀσυνήθιστον βάρος, νέα καλὸν, λίαν τιμωμένη παρὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου, δημιουργεῖται τὰ ὠτία ἐκτείνονται κατὰ δάκτυλον καὶ μακρύνονται κατὰ τρεῖς.

Περιπκτοῦσιν ἀσκεπεῖς, μ' ὅλον τὸν ἥλιον, αὐτίνος ἡ θερμότης εἶναι κατὰ μέσον ὅρον τεσσαράκοντα ἢ τεσσαράκοντα πέντε βαθμῶν. Ἀλλ' ἔχεται ἀληθείας ὅτι κρατοῦσιν εἰς χεῖρας ἀλεξήλιον, ἐπχηματισμένον ἐκ φύλλου κορύφου, δι' οὗ προφυλάττουσι τὴν κεφαλὴν.

Ἡ ἐνδυμασία τῶν Μαλαβάρων σύγκειται ἐκ κιδάρεως, ἐκ σχοινίου (ficelle) καὶ ἐκ πανίνου βίκου.

Ἡ κίδαρις ζωννύει τὸ μέτωπον· τὸ σχοινίον τὸ σῶμα, εἰς τὸ σχοινίον προσαρτάται διὰ τῶν ἐμπροσθεν τὸ ἐν τῶν ἄκρων τοῦ βίκου διερχόμενον δὲ διὰ τῶν κνημῶν ἀπ' αὐτὰ τὸ ἴδιον σχοι-

νίον διὰ τῶν ὀπισθεν, καὶ ἐκεῖ προσδένεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

Οἱ παῖδες φέρουσι μόνον τὸ σχοινίον. Καὶ οἱ μὲν πλούσιοι ἔχουσιν αὐτὸ ἐπάργυρον. Οἱ δὲ πλουσιώτεροι ἐξ αὐτῶν, ἐπύχρυσον.

Ὡς πρὸς τοὺς Πορτογάλλους, οὗτοι κατ' ἐλάχιστον εἶναι Πορτογάλλοι· ἀλλ' ἀπλοῦς καρπὸς τῶν λευκῶν τε καὶ λευκῶν μετὰ τῶν ἰθαγενῶν τοῦ τόπου καὶ τῶν Μαλαβάρων. Συζῶσι, συζευγνύονται, καὶ σχηματίζουνσι φυλὴν μιγάδων ἀποστρεφομένην τοὺς λευκοὺς καὶ περιφρονουσαν τοὺς μαύρους, τοῦτέστιν ἀποστρεφομένην τοὺς πατέρας καὶ τὰς ἰδίαις αὐτῆς μητέρας.

Αἱ οἰκίαι ἅπασαι κατέχονται ὑπὸ τοῦ ἐμπορίου· ἐκάστη δ' οἰκία χρησιμεύει ταυτοχρόνως δι' ἐργαστήριον, ἀποθήκην καὶ ἀποθήκην διαμετακομίσεως. Οἱ ἰδιοκτῆται κατακλίνονται ἐντὸς τούτων τῶν ἐργαστηρίων, ἀποθηκῶν κτλ. Τὸ δ' ἐπίλοιπον μέρος τῶν κατοίκων κατακλίνονται ὑπὸ τὴν veranda τῶν οἰκιῶν, τοῦτέστιν ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν παστάδα.

Οἱ ἄργα ἀφικόμενοι καὶ μὴ εὐρίσκοντες θέσιν κενὴν, κοιμῶνται ὑπὸ τὴν veranda τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

Ἄπασαι δὲ αἱ βιομηχανίαι λαμβάνουσι χώραν ὑπὸ τὸν ἥλιον κάτωθεν τῶν βανανεῶν κοκκοφοινίκων ἢ τῶν φοινίκων.

ὑπὸ ταῦτα οἱ μὲν ἰχθυοπῶλαι πωλῶσι τοὺς ἰχθύας τῶν, οἱ δὲ κουρεῖς ξυρίζουσι καὶ οἱ μάγειροι κατασκευάζουσι τὰ πλακούντιά των.

Κατὰ τὴν ἑκτὴν πρωΐνῃν ὥραν ἀκούεις αὐτοὺς πάντας κρίζοντας, ἐπαινοῦντας τὰς πραγματείας των, προσκαλοῦντας τοὺς διαβάτας, κινουμένους ἀκατάπαυστα καὶ ἐργαζομένους.

Εὗρον τὸν σὺρ Williams οἰκῶδε, τέσσαρες δὲ ἢ πέντε κυνηγοὶ μ' ἐπερίμενον, καὶ τινες ἄλλους ἐμέλλομεν νὰ συναντήσωμεν καθ' ὁδόν.

Διαμοιράσαντες τὰ ἐφόδια εἰς ἵσας μερίδας, ἔθεσαν ταῦτα ἐπὶ τῆς ῥάχews τῶν ἄρρῶν μας.

Πρὸς τοῖς ἄλλοις δ' ἕκαστος αὐτῶν ἔλαβε καρβίνον διαννον, περὶ ὧν μοι εἶχεν ὀμιλήσει ὁ σὺρ Williams, καὶ ἥτις ἐξύγιε σχεδὸν δώδεκα ἑξῆς δέκα πέντε λίβρας.

Ἐξερχόμενος τοῦ Peltah, διαπερῆ τις γέφυραν ἐξῆμμένην ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς ποταμοῦ. πλατείως ὡς ὁ Συκουάνας εἰς Ρασένην, εἰτα λαμβάνει τὴν δεξιὰν ὄχθην, ἐφ' ἣς ἐκτείνεται ἡ ὁδὸς τοῦ Candie διαγεγραμμένη ἐπὶ ἐδάφους ἐξ ἐρυθρόπλινθων.

Ἡ ὁδὸς περὶέχεται τοῦ ποταμοῦ εἰς ἀπό-

στασιν ἑκατὸν πενήκοντα ἢ διακοσίων βημάτων.

Ἡ ὁδὸς δ' αὕτη δροσερωτάτη, σκιαζεται ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν δένδρων, βανανεῶν, ριπιδοφοινίκων (lataniers), αἰσθητικῶν ἀκακίων (mimos as, λειοφόρων, γιγάντων τῶν τροπικῶν, κινούντων ἐν τῷ καθαρωτέρῳ αἰθέρι τὰς πτεροθυσαύους κεφαλὰς των, καὶ συναπτόντων αὐτὰς ἐν εἵδει ἀναδενδράδος ἄνωθεν τῆς συνοδίας· ὁδοιπόρων· τὰ δὲ στελέχη των ὑφύονται κατὰ μῆκος ὡς σχοῖνοι, ἱαρίνοι (liserons) καὶ οἱ πλατύφυλλοι καὶ ἄρθρονοι volubilis, ὧν τ' ἄνθη ἔχουσι τὸ χρομα ἐρυθροῦν ὡς πορφύραν καὶ κυανοῦν ὡς σάπφειρος. Ταῦτα δὲ πάντα ζῶσι δι' ἐκείνης τῆς φυτικῆς ὑπάρξεως τῆς τόσον ἰσχυρᾶς ἐν ταῖς Ἰνδίαῖς, ἐνθα ὁ δόναξ ἔχει τὸ πάχος αἰγείρου καὶ ἐνθα ἡ συκὴ παράγει μόνη, ἐν διαστήματι ἑτῶν δέκα, δάσος ἀδανσωνιδῶν ἔχοντος τὴν ἐκ ταῶν ἡγέλην του, τὴν ἐκ πιθήκων συμμορίαν, στίφη τίγρεων καὶ τὰς ἐξ ὄρεων φώλεας του, ὡς ἂν τοῦτο ὑπῆρχεν ἐκ καταβολῆς κόσμου.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

Γ. Ι. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΤΟ ΑΙΑΙΝΟΝ ΔΣΜΑ ΤΗΣ ΙΤΕΑΣ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ.)

I.

Ὁ περίφημος βιολονιστὴς Βρουνέλλης· ἀφοῦ ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη ἐξέπληξε καὶ ἔθελε τὸν μουσικὸν κόσμον, ἐδαπάνη τὰς τελευταίας τοῦ σταδίου του ἡμέρας, μυῶν εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς τέχνης του προνομιοῦχους τινὰς μαθητάς· ὅπως δὲ διατηρήσῃ εἰς τὸ σχολεῖόν του ὄνομα ἀντάξιον αὐτοῦ, εἶχε συνῆθειαν νὰ μὴ παρεδέχεται ὡς μαθητάς, εἰμὴ τοὺς ἔχοντας ἐκλεκτὸν διοργανισμόν, φρονῶν ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἤθελε μεταδώσει εἰς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ δικαιώσει τὴν δόξαν του. Ἐκ τούτου ἐννοεῖται ὅτι τὸ σχολεῖόν του περιελάμβανε ὀλιγίστους μαθητάς, ἡμίσειαν σχεδὸν δωδεκάδα.

Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει κατηριθμοῦντο οἱ δύο ἥρωες τῆς ἱστορίας μας, οὗς διὰ λόγους εὐπρεπείας θέλομεν ὑποδείξει ὑπὸ τὰ ἐπώνυμα Ραῦ·μόνδος καὶ Μάξιμος. Κατεῖχον οὗτοι τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Βρουνέλλη, μ' ἔλον ὅτι ὁ χαρακτήρ των καὶ ἡ ἀξία των διεκρίνοντο δι' ἰδιοτήτων πάντῃ διαφόρων.